

Autor: Jarosław Ostrogńiew

Je to tady.

Domnívám se, že evropské nacionalistické hnutí prošlo první etapou svého vývoje a nyní vstupuje do další fáze.

Nacionalistou jsem se stal ještě jako teenager a zapojil se do hnutí těsně před referenda o vstupu Polska do Evropské unie v roce 2003. Zažil jsem tak poslední roky starého typu aktivismu, kterému Američané říkají „nacionalismus 1.0“.

Pocházím ze vzdělané středostavovské rodiny, ačkoli v Polsku, zvláště v 90. letech, to prakticky znamenalo, že jste žili ve stejném dvoupokojovém bytě jako všichni ostatní, akorát jste měli doma knihy a váš otec tolik nepil.

O nacionalismu jsem se učil z knih nejlepších polských nacionalistických myslitelů i prací dalších evropských a amerických autorů. Jejich knihy bylo samozřejmě velmi obtížné najít,

protože přístup k internetu nebyl tehdy v Polsku běžný a knihkupectví ani knihovny se o takovéto knihy nezajímaly. Rychle jsem si uvědomil, že jejich autoři měli pravdu a zároveň jim byla upřena větší pozornost, protože představovali opravdovou výzvu pro stávající politické zařízení.

Rozhodl jsem se setkat s lidmi s podobným přesvědčením. Osoby ani organizace na mě ale neudělaly dobrý dojem. Většinou se jednalo o různé typy skinheadů z dělnických rodin. A i když nejsem levicově orientovaný, takže necítím nenávist vůči dělnické třídě, jejich standardy nebyly příliš vysoké. Šlo především o „nevábnné“ lidi na okraji: nemorální slabochy s nezodpovědnými vůdci. Neexistovala žádná mezinárodní spolupráce, ani se nechtěli stát lepšími lidmi, a tedy lepšími nacionalisty. Místo smysluplné náplně zde byla spousta alkoholu, občasné násilí a podobné srandičky. Mezi vznešeností jejich idejí a vlastní malostí zel obrovský kontrast. Nechápejte mě špatně. Občas jsme se dobře bavili, občas jsme také udělali něco hodnotného, ale většina našich aktivit byla ztrátou času.

Po absolvování vysoké školy jsem zahájil kariéru a v podstatě se „přepnul“ do dospělého módu. Uvědomil jsem si, že trávit čas se skoro třicetiletými chlápky, pít pivo a občasné násilí představuje naprosto zbytečné riziko. Ztratil jsem o hnutí a zájem prostě jsem dál četl nacionalistické knihy a ziny.

Pak přišel bělošský nacionalismus 2.0, zejména nakladatelé a stránky jako Counter-Currents. Uvědomil jsem si, že přesně něco takového jsem hledal už od svého příklonu k nacionalismu.

Mnoho nacionalistů říká, že se v hnutí setkali s těmi nejlepšími i nejhoršími lidmi ve svém životě. Souhlasím. Nicméně zpětně vidím, že když jsem se v hnutí začínal, tak ti špatní lidé ty lepší početně převyšovali. Nyní je tomu naopak. Věřím, že díky velkému úsilí našich nacionalistických intelektuálů a organizátorů, začal nacionalismus konečně přitahovat ty nejlepší z našich národů.

Objevování tohoto nového bělošského nacionalismu pro mě bylo neustálou sérií pozitiv. Dostal jsem se do kontaktu s ostatními a začal se setkávat s dalšími mladými nacionalisty. Jedná se oproti minulosti o naprosto odlišné lidi: jsou pečlivě upravení, dobře oblečení, mluví anglicky i jinými jazyky, jsou sečtělí, vzdělávají sebe i ostatní, pracují ve vysoce kvalifikovaných profesích nebo se na ně připravují. Musím se přiznat, že s nimi stojím ve stejné linii s hrdostí. Setkal jsem se i s autory mých oblíbených knih a esejí a pokaždé se jednalo o nezapomenutelná setkání – jsem si jistý, že o tom za 20 či 30 let budu vyprávět mladším lidem.

Co bylo tedy první etapou rozvoje nacionalismu? Byl to boj o přežití ideje. Nacionalistická idea byla extrémně marginalizovaná a podporovala ji pouze hrstka poněkud divných radikálů s omezeným nebo spíše žádným přístupem k médiím.

Jak se tedy podařilo tuto první etapu překonat? Vytvořením mezinárodní kultury přitahující dobré lidi.

Internet byl nepochybně velice důležitý. Mnohokrát už bylo řečeno, že nacionalistům se díky decentralizaci nových médií podařilo oslovit nové široké publikum. Ale mít médium není všechno – potřebujete i poselství. A to prošlo od dob bělošského nacionalismu 1.0 značným vývojem.

Jednou z nejhodnotnějších věcí, alespoň z mé perspektivy, bylo začlenění rasového prvku do mladého evropského nacionalismu. Myslím si, že právě teď většina evropských nacionalistů věří v naše společné dědictví a ve společný osud všech evropských národů založený na jejich společném etnickém původu – na jejich sdíleném rasovém dědictví. Pro většinu evropských nacionalistů tak už Evropa není jen zeměpisným a kulturním pojmem. Je pro ně biologickým pojmem popisujícím určitou etnickou skutečnost, na níž je založena evropská kultura.

Na druhé straně vidíme určité „poevropštění“ amerického nacionalismu. Je paradoxem, že evropská Nová pravice zažívá renesanci díky evropským a americkým vydavatelům, kteří publikují její dílo a šíří její ideje v angličtině.

Tak dochází k přemostění geografické a kulturní propasti mezi Amerikou a Evropou, založeném na skutečnosti, že jsme všichni Evropané, i když žijeme na různých kontinentech.

Nacionalističtí intelektuálové vytvořili schopné metapolitické hnutí přesahující zeměpisnou vzdálenost. Ano, i zde samozřejmě existují neshody a diskuse, někdy velmi vyostřené. A měly by být vyostřené, protože v nich hovoříme o vážných problémech. Přesně tak se totiž tříbí ideje. Polemika je otcem všech intelektuálních hnutí a je také otcem největšího metapolitického hnutí 21. století.

Myšlenky se také staly základem nové kultury. Kvalita i množství kultury v současnosti produkované nacionalisty jsou neuvěřitelné. Před patnácti lety bych dal pravou ruku za přístup k takovému bohatství skvělého původního obsahu. Když se setkávám s nacionalisty z celého světa, odkazujeme na tytéž články, myslitele, myšlenky, ale máme také v oblibě stejnou hudbu, stejné podcasty, dokonce stejné memy. Jedná se o skutečnou kontrakulturu; protiproud, který nahradí mainstream.

Najdou se ale také náznaky reálných politických úspěchů: kulturní akce, festivaly, konference, shromáždění, události, demonstrace – to vše pod praporem společných idejí a symbolů pod novou nacionalistickou estetikou.

Jistě, zavírat oči bychom neměli ani před negativy. V USA se objevují obzvláště znepokojivé věci, ale možná je to proto, že v USA je vytvářeno tolik materiálu, a tak jsou Američané v centru pozornosti. Vítejte v reálném světě. Všechna úspěšná (meta)politická hnutí jsou plná těchto problémů. Otázkou je, zda jsou schopna překonat je a dosáhnout svých cílů. Podívejte se na bolševiky: jejich řady byly prolezlé agenty carské tajné policie, byli rozervaní vnitřními rozbroji – a přesto se jim podařilo uskutečnit revoluci. Pokud by byl Mussolini neúspěšný, připomínala by ho historie jen jako egomaniaka s velikášskými sny, kterým do jisté míry skutečně byl.

Jaká je tedy další meta našeho hnutí? Myslím si, že budeme muset překročit svůj stín. Stali jsme se vážnou metapolitickou alternativou k systému. Agenti systému to vědí. Měli bychom tedy očekávat, že nás budou „doxxovat“ (zveřejnění skutečné identity – pozn. DP), pronásledovat a dopouštět se násilí i zrady. Pokud však přečkáme tuto nadcházející velkou zkoušku, dobudeme skutečného vítězství.

Nevím, co přinese budoucnost. Existuje příliš mnoho možných scénářů: převrat, populistické volební vítězství, politická nebo metapolitická revoluce. Vím ale, že všechny tyto scénáře jsou nyní hodnověrnější než před 15 lety.

Neprofadejme proto depresi a znechucení. V éře nacionalismu 1.0 jste při bližším pohledu mohli občas zahlédnout osamocené kvalitní jedince nebo iniciativy. Ale když jste se podívali na celkový obrázek, zjistili jste, že hnutí je ve strašném stavu. Dnes vidíte pár lidí, kteří dělají potíže nebo něco vážně trapného. Ale neztrácejme proto nadhled, naše hnutí nikdy nebylo tak silné a tak rozšířené. Posilujeme a zlepšujeme se každým dnem, krok za krokem, svým vlastním úsilím, člověk po člověku, iniciativa po iniciativě.

Před patnácti lety byla CasaPound mimořádnou výjimkou. V současnosti jde však o model následovaný nacionalisty po celé Evropě.

Abych parafrázoval jednoho z mezi nacionalisty nejméně populárních politiků: „Toto není konec. Není to ani začátek konce. Ale je to snad konec začátku.“ (výrok, který pronesl Winston Churchill 10. listopadu 1942 po druhé bitvě u El Alameinu – pozn. DP)

Už se nemusíme obávat o přežití nacionalistické ideje. Nacionalistické hnutí už není v každém momentu na pokraji vyhynutí. Myšlenka nacionalismu padla do úrodné půdy. Teď ji musíme obdělávat – nechat ji růst a nakonec rozkvést.

Dovolte mi také volně parafrázovat jednoho z našich nejoblíbenějších myslitelů, Ernsta Jüngerů: Naše hlava už překročila čáru – linii evropského nihilismu a dekadence, sebeznechucení a impulsu k sebezničení. Teď už ji jen musí následovat tělo. *

Jaká tedy zní poučení pro budoucnost? Hlavně pro bezprostřední budoucnost a každodenní život? Pokračujte v dobrých věcech, které děláte. Vaše úsilí už teď má reálný dopad. Zůstaňte zdraví, silní, vzdělávejte se, vyhýbejte se zbytečným rizikům. Spojte se s dalšími lidmi, chodte na setkání ve skutečném světě, setkávejte se s nejlepšími mysliteli našeho hnutí. Můžeme v našem boji zvítězit. A s dostatkem správného úsilí ho skutečně vyhrájeme a zachráníme tak naše národy.

Poznámka:

* Jüngerův citát v originále zní: „*After the defeat, I was essentially saying: the head of the snake has already crossed the line of nihilism, it has exited from it, and the entire body will soon follow, and we will soon enter a much better spiritual climate . . . In fact, we are still far from it.*“ Citát pochází z rozhovoru s Ernstem Jüngerem z roku 1981, citovaného v předmluvě

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

knihy Ernst Jünger, *Passage de la Ligne*, překl. J. Hervier (Paris: Christian Bourgois Editeur, 1997), s. 19.

Úvaha Jarosława Ostrogiewa *Across the Line: Why Nationalism Can Win* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 2. května 2018.